

Пейо Яворов

Ний бяхме две деца

Ний бяхме две деца; но ей години
изминаха: – ний бяхме две деца.
И пролет увенчала бе глави ни
с цветята си. И нашите сърца
ликуваха, от нея съчетани.
За рожбата ни тя в живота нов
прошепна име. Две души избрани –
злочеста рожба: нашата любов.

Ний бяхме две деца възрадвани безумно
от рожбата на нашите души.
Понесохме я ний тогава шумно
в света. Но зноя летен изсуши
венците ни, а вятъра наесен
обрули и последното листце...
Последен знак... Товара, мил понесен,
немил остана в моите ръце...

Години дълъг ред – и вред отрова,
че аз не те намирам. Зле видял,
еднъж ли с радост спрях, та в мъка нова
да тръгна пак! И тъмен потъмнял,
наоколо от пътища нашарен,
простора се открива. Прах, мъгли
къде са те прикрили! Претоварен,
й кого товара свой ща раздели!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7037>]